medfører ikke et bortfald af Kommissionens pligt til at afvise at lade EUFGL finansiere nogle udgifter i tilfælde, hvor det af den kontrol, som Kommissionen har kunnet gennemføre, fremgår, at udgifterne ikke er blevet afholdt i overensstemmelse med de fællesskabsretlige regler. Da der ikke er knyttet nogen sanktioner til en manglende overholdelse af den nævnte frist, kan denne kun anses som en ordensforskrift, medmindre en medlemsstats interesser herved krænkes.

RETSMØDERAPPORT
i sag 349/85 *

I — Faktiske omstændigheder

1. I henhold til artikel 1 i Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179) omfatter den fælles markedsordning for oksekød regler for priser og samhandel og gælder for blandt andet produkter henhørende under pos. 16.02 B III b) 1 i Den Fælles Toldtarif.

For at muliggøre eksport af de i artikel 1 omhandlede produkter på grundlag af de noteringer eller priser, der gælder på verdensmarkedet for disse produkter, fastsættes det i forordningens artikel 18, stk. 1, at forskellen mellem disse noteringer eller priser og priserne inden for Fællesskabet i fornødent omfang kan udlignes ved eksportrestitutioner. I henhold til artikel 18, stk. 5, skal Kommissionen periodisk fastsætte restitutionernes størrelse.

Ved forordninger udstedt i 1980 og 1981 fastsatte Kommissionen de restitutioner, der skulle gælde for forarbejdede oksekødsprodukter henhørende under pos. 16.02 B III b) 1 i den fælles toldtarif, og som det fremgår af bilagene til disse forordninger, jfr. således bilaget til Kommissionens forordning nr. 187/80 af 29. januar 1980 om fastsættelse af eksportrestitutionerne inden for oksekødssektoren (EFT L 23, s. 11), afhænger restitutionernes størrelse af produktets indhold af kød udtrykt i vægtprocent. I bilagene opstilles der følgende sondringer, for så vidt angår pos. 16.02 B III b) 1:

»Andre varer, tilberedte eller konserverede med indhold af kød eller slagteaffald, ikke homogeniseret:

ex aa) Ikke kogt, stegt eller på lignede måde tilberedt, med følgende vægtprocent af oksekød (ikke slagteaffald og fedt):

11) Med et indhold af kød på 80 vægtprocent eller derover: ...

22) Med et indhold af kød på 60 vægtprocent eller derover, dog under 80 vægtprocent: ...

* Processprog: Dansk.

33) Med et indhold af kød på 40 vægtprocent eller derover, dog under 60 vægtprocent: ...

ex bb) I andre tilfælde, med følgende vægtprocent af oksekød (ikke slagteaffald og fedt):

11) Med et indhold af kød på 80 vægtprocent eller derover

22) Med et indhold af kød på 60 vægtprocent eller derover, dog under 80 vægtprocent

33) Med et indhold af kød på 40 vægtprocent eller derover, dog under 60 vægtprocent

44) Med et indhold af kød på 20 vægtprocent eller derover, dog under 40 vægtprocent.«

2. I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) skal Den europæiske udviklings- og garantifond for Landbruget (herefter benævnt »EUGFL«), garantisektionen, finansiere restitutionerne ved eksport til tredjelande.

Ifølge artikel 2 finansieres restitutioner ved eksport til tredjelande, som efter Fællesskabets regler ydes inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget, i henhold til artikel 1, stk. 2, litra a).

I henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), afslutter Kommissionen på grundlag af årsregnskaberne inden udløbet af det pågældende følgende år regnskaberne for de kontorer og organer, der er bemyndiget til at udbetale de i artikel 2 omhandlede restitutioner.

3. Ved to beslutninger af 28. august 1985 afsluttede Kommissionen de af Kongeriget Danmark forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsårene 1980 og 1981, der var blevet finansieret gennem EUGFL. I femte betragtning til begge beslutninger anføres det, at det på baggrund af den foretagne kontrol måtte konstateres, at en del af de anmeldte udgifter ikke opfyldte betingelserne i henhold til artiklerne 2 og 3 i forordning nr. 729/70, hvorfor disse udgifter ikke kunne finansieres.

4. Kommissionens beslutninger blev meddelt Kongeriget Danmarks faste repræsentation den 6. september 1985.

5. Det fremgår af Kommissionens sammenfattende rapport af 22. oktober 1984 om afslutning af regnskaberne for de pågældende to regnskabsår (jfr. dok. VI/345/84 og dets addendum 1 af 15. april 1985, punkt 3.1.10.2), at Kommissionen fandt, at de danske myndigheder ikke havde haft hjemmel til ved fastlæggelsen af vægtprocentindholdet af kød i produkter henhørende under toldtariffens pos. 16.02 B 1 aa) og 16.02 B 1 bb) (forarbejdede oksekødsprodukter) at medregne kødets fedtindhold, hvilket var sket med den begrundelse, at det til fremstilling af disse produkter normalt anvendte oksekød indeholder indtil 30% fedt. Kommissionens tjenestegrene var af den opfattelse, at når henses til anvendelsen af udtrykket »ikke slagteaffald og fedt«, kunne en sådan fortolkning ikke lægges til grund, hvorfor der blev foretaget en korrektionsberegning, således at Kommissionen afviste at finansiere restitutioner for oksekød, for så vidt angår 18 175 950,25 DKR i regnskabsåret 1980, og for så vidt angår 31 664 013,16 DKR i regnskabsåret 1981.

II — Skriftveksling og parternes påstande

1. Den af Kongeriget Danmark indgivne stævning blev registreret på Domstolens Justitskontor den 16. november 1985.

2. Ved kendelse af 15. oktober 1986 tog Domstolen en af Det forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgerens påstande til følge.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt general-

advokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Kommissionen om skriftligt at besvare et spørgsmål, hvilket Kommissionen har gjort inden for den fastsatte frist.

4. Sagsøgeren, *Kongeriget Danmark*, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutninger (85/450/EØF og 85/451/EØF) af 28. august 1985 om afslutning af de af Kongeriget Danmark forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsårene 1980 og 1981, der er finansieret gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, annulleres i det omfang, de indebærer, at følgende udgifter afholdt af Danmark ikke kan finansieres af EUGFL, Garantisektionen:

— 18 175 950,25 DKR, restitutioner oksekød, for regnskabsåret 1980,

— 31 664 013,16 DKR, restitutioner oksekød, for regnskabsåret 1981.

Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5. Intervenienten, Det *Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland*, har nedlagt påstand om delvis annullation af de omhandlede beslutninger.

6. Sagsøgte, *Kommissionen*, har nedlagt følgende påstande:

— sagsøgte frifindes,

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Kongeriget Danmarks regering har gjort gældende, at Kommissionens beslutninger om at nægte finansiering af de i stævningen omhandlede beløb er i strid med Traktaten eller retsregler vedrørende dennes gennemførelse.

For det første gøres det gældende, at beslutningerne er baseret på en ukorrekt fortolkning af Kommissionens forordning nr. 187/80 af 29. januar 1980 og af de andre forordninger om fastsættelse af eksportrestitutionerne for oksekød, der var gældende i 1980 og 1981. Ved sine beslutninger om ikke at finansiere en del af de udgifter, som de danske myndigheder har afholdt, har Kommissionen dermed handlet i strid med artikel 2 i forordning nr. 729/70.

For det andet gøres det gældende, at Kommissionen på grund af egen tilsidesættelse af reglen i artikel 5 i forordning nr. 729/70 må være afskåret fra at gøre en retsopfattelse gældende, som ikke er fremført rettidigt.

A — *Fortolkningen af forordningerne om fastsættelse af eksportrestitutionerne for oksekød i 1980 og 1981*

1. *Kongeriget Danmarks regering* har anført, at det først var under et revisionsbesøg, som Kommissionen gennemførte i København i juli måned 1984 i forbindelse med forberedelsen af afslutningen af regnskaberne for 1982 og 1983, at den gav udtryk for den opfattelse, at der med begrebet »oksekød« i de omhandlede forordninger måtte forstås »analytisk fedtfrit kød«.

a) Sagsøgeren anfører, at »analytisk fedtfrit kød« er et teoretisk begreb, idet det udeluk-

kende ved kemisk analyse kan bestemmes, hvor meget »analytisk fedtfrit kød« en kødvare indeholder. Da der ikke inden for rammerne af fællesskabsretten findes kriterier for bestemmelsen af begrebet oksekød i restitutionsforordningernes forstand, må der anlægges en fortolkning, der er baseret på den naturlige forståelse af begrebet, dvs. skeletmuskulatur med naturligt fedtindhold, såvel synligt som intramuskulært.

Sagsøgeren henviser i denne forbindelse til de kriterier, som FAO og WHO har lagt til grund i opslagsværket *Source Book for Food Scientists*, som Kommissionen har henvist til i sin rapport, og til praksis i Storbritannien og Sverige, og anfører, at det fremgår som et fælles træk for de i denne forbindelse anvendte forskellige definitioner, at fedt i alle tilfælde betragtes som en naturlig og integreret del af »kød«.

Det var ifølge sagsøgeren naturligt at basere sig på traditionel opfattelse i forbindelse med bestemmelsen af kødindholdet i forarbejdede produkter. Af kontrolmæssige grunde, og under hensyn til praktiske produktionsforhold, har man valgt at basere sig på, at den til et stykke kød naturligt hørende mængde fedt højst må udgøre 30%.

Sagsøgeren anfører, at begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« i pos. 16.02 B III b) 1 må forstås således, at det færdige produkt skal indeholde X% oksekød i almindelig forstand, dvs. inklusive synligt og intramuskulært fedt i normalt omfang, og at ingen del heraf må erstattes af slagteaffald eller fedt. Slagteaffald er defineret i de forklarende bemærkninger til TSR-nomenklaturen, kapitel II, og kan ikke omfattes af begrebet oksekød, selv om slagteaffald kan indeholde fedt; også fedt er veldefineret og omfattet af toldtariffens kapitel XV.

b) Sagsøgeren har forstået, at denne opfattelse deles af flere medlemsstater. Kommissionen har for nylig forsøgt at få sin egen fortolkning autoritativt fastslået ved en tariferingsafgørelse i Nomenklaturudvalget. Da dette ikke lykkedes, fremlagde den under henvisning til Rådets forordning nr. 97/69 af 16. januar 1969 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af Den Fælles Toldtarifs nomenklatur (EFT 1969 I, s. 10) et forslag til en rådsforordning om tarifering af varer i pos. 16.02 B III b) ex 1 ex aa) 33 i nomenklaturen i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2672/85 af 23. september 1985 om fastsættelse af eksportrestitutioner inden for oksekødssektoren for 1985 (EFT L 253, s. 18). Der kunne imidlertid ikke mobiliseres et kvalificeret flertal for Kommissionens retsopfattelse, hvorefter Kommissionen for at gennemtvinge denne blev nødsaget til at udstede forordning nr. 244/86 af 4. februar 1986 om tarifering af varer i pos. 16.02 B III b) ex 1 ex aa) 33 i nomenklaturen i bilaget til forordning (EØF) nr. 149/86 om fastsættelse af eksportrestitutioner inden for oksekødsektoren (EFT L 30, s. 8). Rent bortset fra, at forordning nr. 244/86, der fremtræder som en konkret tariferingsafgørelse, bygger på et konstrueret eksempel, fremgår det med tilstrækkelig tydelighed af hele dette hændelsesforløb, at rigtigheden af Kommissionens fortolkning langt fra er utvivlsom.

c) Sagsøgeren henleder opmærksomheden på, at begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« har optrådt i fællesskabsretsakter siden 1968, og at begrebet »analytisk fedtfrit kød« på daværende tidspunkt ikke var alment kendt eller almindeligt anvendt i handelspraksis. Kommissionen må være bekendt med, at den kontrol af et produkts overensstemmelse med fællesskabsretten, som igennem tiderne er blevet udøvet, har været visuel, og det er uacceptabelt, at Kommissionen pludselig i 1984 fremkommer med en teknisk og ny opfattelse af det nævnte begreb, uden at denne retligt er blevet præciseret i tilknytning til restitutionsforordningerne.

d) Sagsøgeren anfører, at restitutionsforordningernes historie bekræfter rigtigheden af sagsøgerens fortolkning. Restitutioner for forarbejdede oksekødsprodukter henhørende under en af de omtvistede positioner udskiltes for første gang ved Kommissionens forordning nr. 678/77 af 31. marts 1977 om fastsættelse af restitutioner ved eksport af oksekød for det tidsrum, som begynder 1. april 1977 (EFT L 84, s. 41). Restitutionerne for forarbejdede oksekødsprodukter (ikke slagteaffald og fedt) med en vægtprocent på 80 eller derover blev dengang fastsat til nøjagtigt det samme niveau som restitutionerne for frosne og fersk / kølede forfjerdinger. Denne restitutionsfastsættelse giver med den danske regerings fortolkning den samme restitution for forfjerdinger anvendt i forarbejdede produkter som for uforarbejdede forfjerdinger. Kommissionens fortolkning ville derimod indebære, at forfjerdinger anvendt i forarbejdede produkter ville opnå en lavere restitution.

Sagsøgeren er opmærksom på, at denne parallelitet ikke har været fulgt i de efterfølgende restitutionsforordninger. I nogle forordninger er satserne for forarbejdede produkter lagt på et noget højere niveau, i andre forordninger på et lavere. Dette afspejler imidlertid blot den vurdering af markedssituationen, som fra tid til anden er blevet anlagt.

e) Rigtigheden af sagsøgerens fortolkning bekræftes endvidere af de muligheder, som foreligger for at udøve kontrol på produktionsstedet. Kommissionen har naturligvis ret i, at der ikke ved kemisk analyse kan sondres mellem naturligt fedt og tilsat fedt. Kommissionen glemmer imidlertid, at der heller ikke ved kemisk analyse kan sondres mellem kød og slagteaffald. Det er derfor givet, at en kombination af analytisk kontrol og visuel kontrol på produktionsstedet er nødvendig.

Sagsøgeren gør gældende, at kontrollen igennem tiderne er blevet udøvet af medlemsstaterne og af producenterne under selve produktionsprocessen, og at »det erfarne øje« er i stand til at se på råvaren, om der anvendes kød med et naturligt fedtindhold på under 30%, eller om der sker tilsætning af fedt. Det er ligeledes muligt at skønne over råvarens naturlige fedtindhold, om nødvendigt på grundlag af farvefotografier af kød med forskelligt fedtindhold bestemt ved analyse. I forbindelse med produktionen er en sådan faktisk kontrol den eneste praktiske fremgangsmåde. Kødets andel af produktet er i restitutionsforordningerne angivet i vægtprocent, hvilket indebærer, at det kød, som skal indgå i et produkt, bør kunne bestemmes ved vejning.

Den analytiske kontrol kan ifølge sagsøgeren anvendes ved bedømmelsen af det færdige produkt, men må da være justeret på en sådan måde, at der er taget højde for, at oksekød faktisk har et naturligt fedtindhold, hvilket fra dansk side er skønnet at ligge på et niveau omkring 30%, idet det naturlige fedtindhold i forfjerdinger varierer mellem 18 og 36%.

Sagsøgeren erkender, at det ikke af nogen fællesskabsretlige bestemmelser udtrykkeligt fremgår, at der skal medregnes et naturligt fedtindhold i kødet. Sagsøgerens opfattelse, som altså lægges til grund ved den analytiske kontrol, har imidlertid støtte i virkeligheden.

f) Over for det af Kommissionen anførte, hvorefter den danske fortolkning giver »skæve« intervaller, gør sagsøgeren gældende, at forudsætningen herfor er, at Kommissionen foretager en omregning, som er en omregning til varens indhold af analytisk fedtfrit kød, i stedet for kød. Det følger imidlertid heraf, at intervallerne er harmoniske, såfremt sagsøgerens fortolkning lægges til grund.

Hvad angår det af sagsøgte anførte om, at den danske fortolkning indebærer, at procentsatserne for indholdet af analytisk fedtfrit kød nedsættes, gør sagsøgeren gældende, at det ikke kan anses for unaturligt, at forarbejdede oksekødsprodukter kan indeholde naturligt oksekød og herudover andre ingredienser, så længe det altovervejende indhold er almindeligt oksekød; det er dog ikke sædvanligt at anvende kød af bedste kvalitet til forarbejdning.

g) Sagsøgeren bestrider, at Fællesskabets politik skulle have til formål at fremme eksporten af produkter af høj kvalitet. Det gøres gældende, at formålet med restitutionsforordningerne er at gøre det muligt at eksportere oksekødsprodukter i forarbejdet stand, hvad enten der i det konkrete produkt er brugt en større eller mindre mængde af andre råvarer end oksekød.

h) Sagsøgeren er ikke enig med Kommissionen i, at Domstolen i dommene af 7. februar 1979 (Nederlandene mod Kommissionen, 11/76, Sml. s. 245, og Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen, 18/76, Sml. s. 343) har fastslået, at en konkurrencefordrejning medfører, at de pågældende udgifter ikke kan finansieres af Fællesskabet. Under henvisning til præmis 9 i dommen i sag 11/76 og præmis 8 i dommen i sag 18/76 gør sagsøgeren gældende, at der, for så vidt angår de omhandlede restitutioner, ikke er anvendt de midler, der står til rådighed for at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsretten, for eksempel ved at sikre en klar og utvetydig formulering af reglerne.

Sagsøgeren henviser i denne forbindelse til, at Kommissionen for forarbejdede svinekødsprodukter har fastlagt analytiske grænser og passende analysemetoder.

Sagsøgeren har bemærket, at Kommissionen i svarskriftet har bekræftet, at den danske version af den omtvistede bestemmelse ikke støtter Kommissionens fortolkning i samme omfang som andre sproglige versioner. Sagsøgeren gør i denne forbindelse gældende, at den tyske version støtter sagsøgerens fortolkning, idet ordet »Fett« må betyde afsmeltet fedt.

Sammenfattende gør sagsøgeren gældende, at den danske bestemmelse af oksekødsindholdet i forarbejdede produkter er sket i overensstemmelse med fællesskabsrettens regler.

2. Det *Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands regering* har anført, at Kommissionen først i 1984 gjorde medlemsstaterne opmærksom på sin fortolkning. Den omstændighed, at Kommissionen senere har taget skridt til at knæsætte sin fortolkning i bestemmelser for endeligt at afgøre spørgsmålet for fremtiden, må anses som en anerkendelse af, at begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« kan fortolkes på forskellig måde.

Det Forenede Kongerige gør gældende, at der indtil udstedelsen af Kommissionens forordning nr. 2429/86 af 31. juli 1986 om proceduren for bestemmelse af indholdet af kød i varer, tilberedte eller konserverede, henhørende under pos. ex 16.02 B III b) 1) i nomenklaturen i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2184/86 (EFT L 210, s. 39), ikke fandtes nogen fællesskabsbestemmelse, der udtrykkeligt definerede indholdet af kød i forarbejdede oksekødsprodukter, eller som fastsatte, hvorledes dette indhold skulle bestemmes. Under disse omstændigheder måtte det være overladt til medlemsstaterne at fortolke begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« på en rimelig og fornuftig måde.

Den fortolkning, der blev lagt til grund i Det Forenede Kongerige, var baseret på produkternes indhold af skært kød, således at opfattelsen i Det Forenede Kongerige lå mellem de to yderliggående fortolkninger, som henholdsvis Kongeriget Danmark og Kommissionen forfægter. I overensstemmelse med national praksis blev der ved skært kød forstået muskulatur, fra hvilket alt synligt fedtvæv var fjernet, men som kunne indeholde indtil 10% ikke-synligt fedt.

For at bestemme indholdet af skært oksekød fastlagde de britiske myndigheder først indholdet af analytisk fedtfrit kød efter en tilsvarende analysemetode som den, der i henhold til forordning nr. 2429/86 siden 1986 har skullet anvendes. Den værdi, der fremkom herved, blev dernæst ganget med en koefficient på 100/90 for at tage højde for tolerancen for ikke-synligt fedt på 10%.

Det Forenede Kongerige mener herved på korrekt måde at have fortolket og anvendt de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser. Ved den skete fortolkning af begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« som betydende skært oksekød, eksklusive slagteaffald og synligt fedt, er der blot tillagt disse udtryk deres sædvanlige og naturlige mening.

Anbringelsen af ordene slagteaffald og fedt ved siden af hinanden i parentesen synes nemlig at angive, at den form for fedt, der er tale om, er af samme art som slagteaffald, dvs. dyrevæv, der sædvanligvis let adskilles fra skært kød. Fedt og slagteaffald er endvidere særskilt defineret i den fælles toldtarif, og det ligger i sagens natur, at det kun er det fedt, der kan afskæres, som kan udgøre et særskilt produkt.

Det Forenede Kongerige gør på denne baggrund gældende, at der alene skal ses bort fra synligt fedt ved bestemmelsen af kødindholdet.

Det Forenede Kongerige anfører endvidere, at der er lagt en definition til grund, som svarer til virkeligheden i produktionen, og som giver producenterne klare retningslinier med hensyn til det restitutionsbeløb, der kan påregnes.

Det Forenede Kongerige gør gældende, at den britiske fortolkning, som giver producenterne en klar og praktisk regel, bidrager til virkeliggørelsen af formålene med eksportrestitutionsordningen, som er at fremme Fællesskabets deltagelse i den internationale

handel og, hvor det er nødvendigt, at opretholde eksisterende eller traditionelle handelsstrømme.

Sammenfattende gør Det Forenede Kongerige gældende, at Kommissionen ved at se bort fra ethvert naturligt fedtindhold ved bestemmelsen af kødindholdet i forarbejdede oksekødsprodukter har lagt en forkert fortolkning af de i 1980 og 1981 gældende fællesskabsretlige regler til grund, hvorfor der bør ske delvis annullation af de omhandlede beslutninger.

3. *Kommissionen* har gjort gældende, at den af sagsøgeren forfægtede fortolkning er ulogisk og vilkårlig.

a) Kommissionen anfører, at begrebet »oksekød (ikke... fedt)« i pos. 16.02 B III b) 1 må fortolkes således, at der ved beregningen af kødindholdet i et produkt med henblik på bestemmelsen af eksportrestitutionsbeløbet ikke skal tages hensyn til det pågældende produkts indhold af fedt, og da teksten ikke indeholder nogen begrænsninger med hensyn til karakteren af det fedt, der således skal ses bort fra, må der ved den pågældende beregning ses bort fra enhver form for fedt, såvel tilsat fedt som naturligt fedt, det være sig synligt eller intramuskulært.

Kommissionen anfører, at den ved vurderingen af dette fortolkningsspørgsmål har taget udgangspunkt i den sædvanlige betydning af ordet »oksekød«. Oksekød indeholder altid fedt, og den eneste mulige fortolkning af den omhandlede parentes, »(ikke... fedt)«, må derfor være, at den tjener til at præcisere, at dette naturlige fedtindhold ikke skal anses for en bestanddel af oksekød inden for pos. 16.02 B III b) 1.

Det følger heraf, at der ved den beregning af produktets kødindhold, der danner grundlag for fastsættelsen af eksportrestitutionen, skal ses bort fra såvel tilsat fedt som kødets naturlige fedtindhold.

Kommissionen har videre anført, at dens fortolkning giver den omhandlede parentes mening og formål. Den medfører endvidere, at beregningen af det kødindhold, der danner grundlag for fastsættelsen af eksportrestitutionen, kan ske på grundlag af et entydigt og objektivt kriterium, nemlig procentsatsen af analytisk fedtfrit kød. Fællesskabsrettens fundamentale krav om ensartet anvendelse over alt i Fællesskabet opfyldes derved fuldt ud. Den grundlæggende fejl i sagsøgerens fortolkning er, at sagsøgeren fortolker ordet »oksekød«, der forekommer i indledningen til såvel pos. ex aa) som ex bb), løsrevet fra den efterfølgende parentes, »(ikke... fedt)«, hvilket uundgåeligt medfører, at sagsøgeren derefter fortolker udtrykkene »med et indhold af kød på X vægtprocent«, der forekommer i de enkelte kategorier, uden hensyntagen til den nævnte præcisering. At begrebet »oksekød (ikke... fedt)« må fortolkes som en helhed, følger allerede af den omstændighed, at parentesen ikke kan fortolkes isoleret. Den snævre forbindelse mellem ordet »oksekød« og den efterfølgende parentes kommer endnu klarere frem ved en sammenlignende fortolkning på grundlag af de andre sproglige versioner, hvor der i stedet for den danske adverbialkonstruktion anvendes et præpositionsled.

Når sagsøgeren hævder, at begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)« skal forstås således, at det færdige produkt skal indeholde X% oksekød i almindelig forstand, og at ingen del heraf må erstattes af slagteaffald eller fedt, må dette anses som et for-

søg fra sagsøgerens side på at bortfortolke parentesen. I parentesen hedder det »ikke... fedt«. Sagsøgerens fortolkning ville have krævet, at der havde stået »ikke... tilsat fedt«. Bestemmelsen indeholder ingen begrænsning med hensyn til arten af det fedt, der skal ses bort fra, og det er derfor i overensstemmelse med ordlyden enhver form for fedt, der skal ses bort fra.

Kommissionen gør gældende, at det er forkert, at den skulle afvise at lægge vægt på den almindelige betydning af ordet »oksekød«, idet dens fortolkning netop er baseret herpå.

Kommissionen henleder opmærksomheden på, at samtlige sproglige versioner bruger det almindelige overbegreb »fedt«, uden at begrænse det ved at tilføje ordet »tilsat«. Det er ikke de pågældende sprogs særlige ord for afsmeltet fedt, der anvendes, og det er i denne forbindelse forkert, når sagsøgeren hævder, at det tyske ord »Fett« betyder afsmeltet fedt.

Kommissionen fremhæver, at dens fortolkning bygger på den danske version, og at rigtigheden af denne fortolkning bekræftes af de øvrige sproglige versioner. Det er således ikke rigtigt, når sagsøgeren hævder, at Kommissionen har erkendt, at den danske version ikke støtter Kommissionens fortolkning i samme omfang som de øvrige sproglige versioner.

b) På grundlag af en undersøgelse vedrørende konsekvenserne af sagsøgerens fortolkning gør Kommissionen gældende, at denne i visse tilfælde fører til udbetaling af et 2 1/2 gange større restitutionsbeløb.

Kommissionen anfører, at sagsøgerens fortolkning fører til et vilkårligt resultat, idet det ved bestemmelsen af det kødindhold, der udgør grundlaget for fastsættelsen af restitutionen, tillades, at indtil 30% af dette kan bestå af fedt, hvilket ganske savner grundlag i fællesskabsretten. Endvidere har sagsøgeren ikke givet nogen forklaring på, hvorfor denne tolerance netop bør være 30%. Man kunne af de af sagsøgeren nævnte grænser med ligeså god ret udlede andre tolerancer.

Den omtvistede toldposition opererer med fire vægtgrænser, nemlig 80, 60, 40 og 20 vægtprocent. Ved at lægge til grund, at 30% af disse vægtprocenter kan bestå af fedt, reducerer sagsøgeren de nævnte grænser udtrykt som analytisk fedtfrit kød med henholdsvis 56, 42, 28 og 14 vægtprocent, således som det fremgår af skemaet i det som bilag 5 til stævningen vedlagte cirkulære.

Betragter man de intervaller, som de enkelte kategorier spænder over, ses det, at Kommissionens fortolkning, hvorefter de fire grænser på henholdsvis 80, 60, 40 og 20 vægtprocent skal forstås som vægtprocent af analytisk fedtfrit kød, giver en harmonisk opdeling af positionen i fire lige store intervaller på hver 20%. Sagsøgerens fortolkning bevirker derimod, at positionen, når den opdeles efter indholdet af analytisk fedtfrit kød, kommer til at indeholde en første kategori, der spænder over et interval på 44%, hvorefter der følger tre kategorier, der hver er reduceret til et interval på 14%, således at intervallerne bliver af vidt forskellig størrelse.

Når henses til, at oksekød af højeste kvalitet kun indeholder 2-5% fedt, indebærer sagsøgerens fortolkning, at der udbetales det samme — og højeste — restitutionsbeløb for et produkt med et indhold af fedtfrit

kød på 56% som for en vare med et indhold af fedtfrit kød på 95-98%.

Kommissionen henviser endvidere til følgende beregningsformel i det ovennævnte cirkulære: »% analytisk kød = % analytisk fedtfrit kød + % analytisk fedt«. Dette er ensbetydende med, at sagsøgeren simpelthen bestemmer procentsatsen af kød som summen af procentsatsen af fedtfrit kød og procentsatsen af fedt af enhver art, uanset om der er tale om naturligt eller tilsat fedt. Dette er i så åbenbar modstrid med ordene »oksekød (ikke... fedt)«, at det allerede heraf fremgår, at sagsøgerens fortolkning er forkert.

c) Kommissionen anfører, at formålet med den fælles landbrugspolitik, som den kommer til udtryk gennem ydelse af eksportrestitutioner, er at fremme eksport af produkter af høj kvalitet, dvs. med et ringe indhold af fedt. Dette fremgår klart af opdelingen af positionen i fire kategorier, der er baseret på produkternes indhold af oksekød (ikke... fedt) og på en aftrapning af restitutionen.

En formålsfortolkning viser i sig selv, at sagsøgerens opfattelse er forkert, idet sagsøgerens fortolkning tilskynder til eksport af produkter af lav kvalitet med deraf følgende udgifter for Fællesskabet. Når såvel en sproglig fortolkning som en formålsfortolkning fører til samme entydige resultat, kan en historisk fortolkning ikke tillægges nogen stor betydning. Hertil kommer for det første, at den af sagsøgeren foretagne sammenligning er meningsløs, idet der er tale om to vidt forskellige produkter af vidt forskellig værdi. For det andet er den omstændighed, at restitutionsbeløbet i sin tid var det samme, alene en historisk tilfældighed, der beroede på den daværende vurdering af markedssituationen og afsætningsmulighederne.

d) Kommissionen anfører endvidere, at sagsøgerens fortolkning medfører en konkurrencefordrejning, hvilket sagsøgeren da heller ikke har bestridt, og at den begunstiger de danske producenter i forhold til producenterne i de andre medlemsstater, der har fortolket den pågældende varebeskrivelse korrekt, idet de danske producenters udgifter til råvarer er lavere. Det fremgår klart af Domstolens domme af 7. februar 1979 (11/76 og 18/76, jfr. ovenfor), at en sådan konkurrencefordrejning medfører, at de pågældende udgifter ikke kan finansieres af EUGFL.

e) Kommissionen gør gældende, at det kun ved analytisk kontrol er muligt med nøjagtighed at fastlægge indholdet af kød i et produkt, og at når sagsøgeren påberåber sig, at det ikke analytisk er muligt at sondre mellem naturligt fedtindhold og tilsat fedt, er dette udtryk for en fundamental svaghed ved sagsøgerens opfattelse. Det af sagsøgeren anførte om, at der heller ikke ved kemisk analyse kan sondres mellem kød og slagteaffald, er uden relevans. For det første drejer sagen sig ikke om slagteaffald, men om fedt, og for det andet er det fuldt ud muligt at sondre mellem kød og fedt.

Kommissionen anfører endvidere, at det er i åbenbar modstrid med ordene »kød (ikke... fedt)«, når sagsøgeren korrigerer resultaterne af den kemiske analyse ved beregning af et tillæg for at tage hensyn til produktets fedtindhold.

Hvad angår sagsøgerens bemærkninger om, at der kan udøves kontrol i produktionsledet på grundlag af et visuelt skøn og en vejning, og at det er muligt at styre produktionen ved vejning af de anvendte råvarer, anfører Kommissionen, at det spørgsmål, der skal tages stilling til i sagen, er, hvilken eksportrestitution der skal betales for et givet færdigt produkt. Det er produktets indhold af fedtfrit kød, der skal bestemmes, og dette kan ske på entydig og objektiv vis ved analytisk kontrol.

Det af sagsøgeren anførte synes at afspejle en produktionsfilosofi, hvorefter udbetaling af de højest mulige eksportrestitutioner er et mål i sig selv, således at restitutionerne ikke længere anses som en hjælp til at afsætte de pågældende produkter på eksportmarkederne. Det er netop en af de fundamentale svagheder ved den danske fortolkning, at den fremmer denne uheldige tendens, idet fortolkningen, for så vidt angår den højeste eksportrestitutionssats, gør det muligt inden for et interval på 44% at slække på kvalitetskravene til produkterne, hvorimod dette efter Kommissionens fortolkning kun kan ske inden for et interval på 20%.

Kommissionen finder dog, at det er en beskyttelsesværdig interesse, at virksomhederne på produktionstidspunktet skal kunne afgøre, hvilken eksportrestitution der vil blive udbetalt for den planlagte produktion. Også efter Kommissionens fortolkning er dette muligt, ligesom produktionen kan styres med en rimelig grad af sikkerhed, idet intervallerne, for så vidt angår indholdet af kød, er lige store og har en passende størrelse, nemlig 20%. Ved den danske fortolkning vanskeliggøres produktionsstyringen derimod, for så vidt angår de tre nederste kategorier, idet intervallerne indsnævres til 14%.

Kommissionen anfører, at den har taget hensyn til den af sagsøgeren fremhævede omstændighed, at oksekød har et naturligt fedtindhold. Den højeste eksportrestitution udbetales således, selv om produktet indeholder 80% fedtfrit kød, idet resten udmærket kan bestå af fedt.

Kommissionen er enig med sagsøgeren i, at forarbejdede oksekødsprodukter ud over egentligt oksekød kan indeholde andre ingredienser, men den finder det uantageligt, at der udbetales den højeste restitution for et produkt, hvoraf kun lidt over halvdelen, nemlig 56%, udgøres af oksekød, mens de resterende 44% består af andre ingredienser.

f) Kommissionen gør gældende, at det klart fremgår af dens fortolkning, der er baseret på fællesskabsretlige kriterier, at sagsøgerens opfattelse ikke kan lægges til grund. Fortolkningen af den omhandlede varebeskrivelse kan ikke ske på grundlag af ikke-fællesskabsretlige kriterier, hvad enten det drejer sig om praksis i Danmark, Det Forenede Kongerige og Sverige, FAO- eller WHO-programmer eller opslagsværket *Source Book for Food Scientists.* Når Kommissionen har citeret dette opslagsværk, har det kun været for at fastslå det gennemsnitlige fedtindhold, hvilket dannede grundlag for berigtigelsen af de af sagsøgeren anmeldte udgifter.

g) Hvad angår Kommissionens forslag af 29. oktober 1985 til en rådsforordning om tarifering af varer i pos. 16.02 B III b) ex 1 ex aa) 33 i nomenklaturen i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2672/85, gør Kommissionen gældende, at formålet hermed blot var at få bekræftet, hvad der er gældende ret, og at Kommissionen ville have gjort sig skyldig i forsømmelighed ved

ikke at have forelagt forslaget, efter at den havde konstateret, at en medlemsstat fortolkede nomenklaturen i en af restitutionsforordningerne forkert. At der forelå en pligt for Kommissionen til at bringe anvendelsen af en sådan forkert fortolkning til ophør ved at få fastsat autoritative regler om den rigtige fortolkning, kan i øvrigt udledes af Rådets forordning nr. 97/69, som ændret ved forordning nr. 2055/84 af 16. juli 1984 (EFT L 191, s. 1).

Med hensyn til forordning nr. 244/86 anfører Kommissionen, at det er vanskeligt at se, hvorledes de nærmere omstændigheder omkring stemmeafgivningen i forbindelse med en retsgyldigt udstedt retsakt kan have betydning for vurderingen af de spørgsmål, retsakten regulerer. For så vidt angår det i forordningen indeholdte eksempel, anfører Kommissionen, at der er tale om et konkret og virkeligt produkt, som blev analyseret af landbrugsministeriets slagteri- og konserveslaboratorium i juli 1984. Eksemplet viser, hvorledes danske virksomheder har opnået en højere eksportrestitution end den, der ville følge af den ved forordningen fastslåede fortolkning af den omtvistede position.

h) Kommissionen bestrider, at den pludselig i juli 1984 skulle have fremsat en ny opfattelse. Kommissionen har hele tiden anlagt den nævnte fortolkning, og den gik i god tro ud fra, at sagsøgerens fortolkning var den samme. Det var først i februar 1984, at den ved et kontrolbesøg konstaterede, at dette ikke var tilfældet. Kommissionen havde således ikke tidligere haft anledning til at præcisere sin fortolkning over for sagsøgeren, der må være bekendt med, at Kommissionen gennemfører sin kontrol i form af stikprøvekontrol, idet det er ganske umuligt systematisk at kontrollere samtlige oplysninger, der meddeles med henblik på regnskabsafslutning.

Konsekvenserne af sagsøgerens fortolkning er så tvivlsomme og vilkårlige, at sagsøgeren inden at udbetale eksportrestitutionerne burde have rettet henvendelse til Kommissionen. Under alle omstændigheder kan sagsøgeren ikke hævde, at sagsøgerens fortolkning skyldes mangel på klarhed med hensyn til affattelsen af den omhandlede toldposition, at Kommissionen burde have angivet, hvilken analysemetode der skulle anvendes, eller at den forkerte fortolkning skyldtes affattelsen af den danske version. Den af Kommissionen udarbejdede affattelse er tilstrækkelig nøjagtig, og såfremt dette bestrides, må man være indstillet på, at fællesskabslovgivningen på landbrugsområdet vil svulme op til et ganske uacceptabelt omfang. Endvidere fremlagde Kommissionen, så snart den var blevet klar over, at fællesskabsretten ikke over alt blev anvendt på samme måde, samtidig med sit forslag vedrørende tarifering af produkter inden for den omtvistede position et forslag til en forordning om en analysemetode. Mens tariferingsforslaget blev vedtaget ved forordning nr. 244/86, var forslaget til en forordning om analysemetoden stadig på tidspunktet for indgivelsen af duplikken blokeret af de samme medlemsstater, som stemte imod tariferingsforslaget.

Kommissionen har således fuldt ud levet op til sine forpligtelser.

B — *Artikel 5 i forordning nr. 729/70*

1. *Kongeriget Danmarks regering* har anført, at Kommissionen har afsluttet regnskaberne for regnskabsårene 1980 og 1981 ved beslutninger af 28. august 1985, altså med en betydelig forsinkelse i forhold til den frist på et år, der gælder i henhold til artikel 5 i forordning nr. 729/70.

a) Sagsøgeren anfører, at meningen med artikel 5 må være at skabe en retligt sanktioneret handlepligt for Kommissionen. Sanktionen består ikke i ugyldighed, men i, at Kommissionen afskæres fra at gøre en ny retsopfattelse gældende, hvilket er sket i for-

bindelse med afslutningen af regnskaberne for 1980 og 1981. Den danske regering kan ikke acceptere, at principielle og tvivlsomme retsspørgsmål rejses i forbindelse med regnskabsafslutning længe efter den faktiske forvaltnings afslutning, ligesom det er uantageligt, at det ikke skulle få nogen retsvirkninger, at Kommissionen ikke har overholdt reglerne i finansieringsforordningen.

Sagsøgeren gør gældende, at det fremgår af Domstolens dom af 13. november 1964 (Kommissionen mod Belgien og Luxembourg, forenede sager 90 og 91/63, Sml. 1954-1964, s. 555 (sammendrag), org. ref. Recueil s. 1217), at en tidsfrist kan have en juridisk effekt, hvis den er givet i Traktaten eller i en bindende retsakt, således som det er tilfældet i denne sag, hvor der er tale om en tidsfrist fastsat af Rådet for Kommissionens forvaltning af den fælles landbrugspolitiks finansieringsregler.

b) Sagsøgeren anfører, at det ville have været mere rigtigt, om Kommissionen havde valgt at lade Kongeriget Danmarks påståede fejlfortolkning prøve under en traktatbrudsprocedure. Sagsøgeren finder det betænkeligt, om regnskabsafslutningsproceduren kan anvendes uden tidsbegrænsning og uden de retssikkerhedsgarantier, der følger af EØF-Traktatens artikel 169. Den anvendte procedure kunne måske være acceptabel i tilfælde af åbenlyse og grove fejlanvendelser af fællesskabsretlige regler, eller når Kommissionen inden for den i artikel 5 i forordning nr. 729/70 fastsatte frist har givet udtryk for sin opfattelse. I alle andre tilfælde skabes en urimelig usikkerhed for medlemsstaternes forvaltning, såfremt regnskabsafslutningsproceduren kan misbruges til at statuere et traktatbrud.

c) Sagsøgeren opfordrer Kommissionen til at oplyse, om der på et tidligere tidspunkt har været rejst tvivl om det omhandlede fortolkningsspørgsmål, og om Kommissionen på noget tidspunkt har meddelt nogen medlemsstat sin opfattelse.

d) Sagsøgeren henleder opmærksomheden på, at Kommissionen i forbindelse med regnskabsafslutningerne for 1977, 1978 og 1979 har finansieret de danske myndigheders restitutionsudbetalinger ved eksport af de pågældende produkter. Siden 1978 har man i rapporterne til Kommissionen angivet, at der ved den danske vurdering af, hvilken restitutionssats de omhandlede produkter er omfattet af, er indgået en analytisk bestemmelse af produktets indhold af dels »lean meat«, hvorved faktisk menes »analytisk fedtfrit kød«, dels kød.

2. Det *Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands regering* har ikke i sit indlæg behandlet det andet anbringende.

3. *Kommissionen* har beklaget, at det ikke var muligt for den at afslutte de pågældende regnskaber inden for den i artikel 5 i forordning nr. 729/70 fastsatte frist, hvilket skyldtes den betydelige stigning i sagsmængden. Kommissionen bestrider dog, at forsinkelsen kan have de af sagsøgeren anførte retsvirkninger.

a) Kommissionen gør gældende, at det ved dommen af 13. november 1964 (90 og 91/63, jfr. ovenfor) er blevet fastslået, at det almindelige folkeretlige princip om gensidighed i traktatopfyldelse ikke finder anvendelse inden for fællesskabsretten. Det følger heraf, at den omstændighed, at det ikke har været muligt for Kommissionen at overholde reglen i artikel 5 i forordning nr. 729/70, ikke afskærer den fra ved regnskabsafslutningen at tage hensyn til sagsøgerens manglende overholdelse af sine forpligtelser efter fællesskabsretten.

Det anføres, at sagsøgeren af et obiter dictum i den nævnte dom udleder, at en tids-

frist kan have en juridisk effekt, hvis den er givet i en bindende retsakt, således som det er tilfældet i denne sag.

Kommissionen bestrider ikke, at det kan få nogle retsvirkninger, at en tidsfrist overskrides, men den bestrider derimod, at disse retsvirkninger skulle være, at Fællesskabet er forpligtet til at finansiere udgifter, der er afholdt i strid med fællesskabsretten. I den nævnte dom fastslog Domstolen indledningsvis, at der gælder en grundsætning om, at der ikke kan anerkendes nogen forbindelse mellem parternes forpligtelser inden for fællesskabsretten. Dette var en generel betragtning, således at grundsætningen ikke er begrænset til forpligtelser indeholdt i ikke-bindende retsakter. Senere, og efter det obiter dictum, som sagsøgeren henviser til, undersøgte Domstolen spørgsmålet om den eventuelle årsagsforbindelse mellem Rådets fristoverskridelse og medlemsstaternes overtrædelse af fællesskabsretten. Domstolen fastslog i denne forbindelse, at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig en fristoverskridelse begået af en af Fællesskabets institutioner som begrundelse for en overtrædelse af fællesskabsretten begået af medlemsstaten inden fristoverskridelsen. I nærværende sag fandt overtrædelserne af fællesskabsretten sted i 1980 og 1981, mens fristoverskridelsen først begyndte af indtræde den 1. januar 1982. Der er således ingen årsagsforbindelse mellem fristoverskridelsen og sagsøgerens undladelse af at overholde sine fællesskabsretlige forpligtelser, og sagsøgerens andet anbringende må derfor også af denne grund forkastes.

Kommissionen tilføjer, at også et andet fundamentalt princip kom til udtryk i den nævnte dom, nemlig at medlemsstaterne bærer ansvaret for den fortolkning, de anlægger af fællesskabsretten.

b) Kommissionen gør gældende, at den forberedende sagsbehandling og den dialog, der finder sted inden regnskabsafslutningen, er lige så grundig som den administrative procedure i forbindelse med artikel 169, og at den inden udløbet af fristen i henhold til artikel 5 i forordning nr. 729/70 i god tro gik ud fra, at sagsøgeren fortolkede restitutionsforordningerne korrekt. Der kan derfor ikke antages at have været noget til hinder for, at Kommissionen anvendte regnskabsafslutningsproceduren i stedet for proceduren efter traktatens artikel 169.

Som en generel betragtning anfører Kommissionen, at Domstolen i dommen af 7. februar 1979 (Frankrig mod Kommissionen, forenede sager 15 og 16/76, Sml. s. 321) har fastslået, at de to procedurer er uafhængige af hinanden, idet de forfølger forskellige formål og er underkastet forskellige regler. Traktatbrudsproceduren efter traktatens artikel 169 har til formål at fastslå, om en medlemsstat har handlet i strid med fællesskabsretten, og at bringe et sådant traktatbrud til ophør, det vil sige at traktatbrudsproceduren er en procedure, der er rettet mod fremtiden. Regnskabsafslutningsproceduren har ikke alene til formål at få konstateret, om udgifterne faktisk er blevet afholdt, og om dette er sket forskriftsmæssigt, men også at få fastlagt, om de økonomiske byrder i denne forbindelse er blevet fordelt korrekt mellem medlemsstaterne og Fællesskabet, hvilket vil sige, at regnskabsafslutningsproceduren er en procedure, der er rettet mod fortiden, og som tilsigter at drage de finansielle følger af medlemsstaternes forvaltning, herunder nægtelse af fællesskabsfinansiering, såfremt denne forvaltning har været i strid med fællesskabsretten. Det er således i fuld overensstemmelse med Domstolens praksis, når Kommissionen ikke har anvendt traktatbrudsproceduren, men regnskabsafslutningsproceduren.

c) Hvad angår Kongeriget Danmarks opfordring til Kommissionen om at oplyse, hvorvidt den på noget tidspunkt har med-

delt nogen medlemsstat sin opfattelse af det omtvistede fortolkningsspørgsmål, anfører Kommissionen, at den ved en telex den 8. november 1979 gav de irske myndigheder meddelelse om, hvorledes den fortolkede begrebet »meat (excluding offals and fat)«. I dette konkrete tilfælde så Kommissionen ingen anledning til at give samtlige medlemsstater meddelelse om det pågældende svar, idet begrebet efter Kommissionens opfattelse ikke kunne forstås på anden måde. Kommissionen havde ikke nogen som helst anledning til at give udtryk for sin retsopfattelse i 1980 og 1981, og heller ikke i 1982, som var det år, inden for hvilket regnskaberne for 1981 skulle have været afsluttet i henhold til artikel 5 i forordning nr. 729/70. Den gik nemlig i god tro ud fra, at sagsøgeren anvendte de pågældende forordninger korrekt, og først ved et kontrolbesøg i 1984 blev den klar over, at sagsøgeren anlagde en forkert fortolkning. Det savner således grundlag, når sagsøgeren hævder, at Kommissionen ikke har fremført sin retsopfattelse rettidigt. Kommissionen gør gældende, at denne opfattelse i juli 1984 under alle omstændigheder ikke var udtryk for noget nyt.

d) Hvad angår det forhold, at sagsøgeren siden 1978 over for Kommissionen skal have angivet, hvad den danske vurdering var med hensyn til spørgsmålet om, hvilke restitutionssatser der skulle anvendes, anfører Kommissionen, at disse oplysninger blot bestod i to kolonner, der var indeholdt i et bilag, og som bar overskrifterne »lean meat indhold« og »kødindhold«, uden nærmere præcisering af, hvad disse begreber dækkede. Der er her tale om supplerende oplysninger af generel karakter, der ikke giver anledning til en kontrol fra Kommissionens side, idet denne nødvendigvis kun kan være en stikprøvekontrol af begrænset omfang. Kommissionen kunne på ingen måde af overskrifterne på de to kolonner udlede, at sagsøgeren fortolkede det omtvistede begreb på den nævnte måde, hvorfor den ikke fandt anledning til at reagere på oplysningerne.

Endelig har Kommissionen henvist til Domstolens dom af 27. april 1981 (Italien mod Kommissionen, 1251/79, Sml. s. 205, præmis 17). Det må herefter være åbenbart, at sagsøgerens forkerte fortolkning på ingen måde kan tilregnes Kommissionen, der var uvidende om denne fortolkning indtil kontrolbesøget i 1984.

De på grundlag af den forkerte fortolkning afholdte udgifter kan derfor ikke påhvile EUGFL.

IV — Svar på Domstolens spørgsmål

Som svar på en opfordring om at oplyse, hvorledes de forskellige medlemsstater inden udstedelsen af forordning nr. 2429/86 fortolkede begrebet »oksekød (ikke slagteaffald og fedt)«, har *Kommissionen* meddelt følgende:

a) Belgien, Tyskland, Grækenland, Irland, Italien og Nederlandene: I disse medlemsstater blev begrebet fortolket i betydningen analytisk fedtfrit kød;

b) Frankrig: I denne medlemsstat var anvendelsen af den omhandlede bestemmelse ligeledes baseret på den nævnte fortolkning, men det herved beregnede kødindhold blev på grund af anvendelsen af en forkert beregningsfaktor forhøjet med ca. 10% ved fastsættelsen af eksportrestitutionen;

c) Luxembourg: Den omhandlede bestemmelse har ikke fundet anvendelse i denne medlemsstat.

F. Schockweiler
Refererende dommer